

SYLABUS MODUŁU

Część A

1.	NAZWA MODUŁU	<u>MODUŁ TEORETYCZNY</u> TEATR I DRAMAT [obowiązuje w starym i nowym programie studiów] TEORIA WIDOWISKA TEATRALNEGO [obowiązuje w starym i nowym programie studiów] HISTORIA TAŃCA [obowiązuje w starym i nowym programie studiów] FORMY TEATRU TAŃCA (TEORIA) [obowiązuje w nowym programie studiów. Rok III, semestr VI. Obowiązuje od roku akademickiego 2022/2023] ESTETYKA [obowiązuje w starym i nowym programie studiów] FILOZOFIA [obowiązuje w starym i nowym programie studiów] FILOZOFIA CIAŁA [obowiązuje w nowym programie studiów. Rok II, semestry III oraz IV. Obowiązuje od roku akademickiego 2021/2022] ANTROPOLOGIA SZTUK WIDOWISKOWYCH [obowiązuje w starym i nowym programie studiów. Rok II, semestry III oraz IV. Kurs nie odbywa się w roku akademickim 2020/2021 ze względu na nieobecność roku drugiego / nabór w ubiegłym roku 2019/2020 nie odbył się] WIEDZA O SZTUCE [obowiązuje w starym i nowym programie studiów]
2.	PROFIL	Ogólnoakademicki
3.	ISCED	0215 muzyka i sztuki sceniczne (grupa: 02 - nauki humanistyczne i sztuka, podgrupa: 021 - podgrupa artystyczna)
4.	KIERUNEK I SPECJALNOŚĆ	Kierunek: aktorstwo, specjalność: aktorstwo teatru tańca
5.	WYDZIAŁ	Wydział Teatru Tańca
6.	CELE MODUŁU	Program studiów Wydziału Teatru Tańca (zarówno ten obowiązujący dotychczas, jak i ten obowiązujący od roku akademickiego 2020/2021) charakteryzuje się ujęciem holistycznym oraz synergicznym. Oznacza to, że poszczególne grupy przedmiotów modułów praktycznych (moduły aktorski i taneczny) oraz modułu teoretycznego przenikają się. Ma to na celu stymulowanie twórczej kreatywności studentów

	oraz zapewnienie dynamicznego i inspirującego środowiska pracy twórczej. Możliwe staje się to dzięki wielopoziomowemu, spójnemu systemowi wspierających się wzajemnie metod i podejść dydaktycznych. Ich wspólnym mianownikiem i płaszczyzną porozumienia jest ciało aktora, źródło procesu kształcenia i rozwoju. Stworzony w oparciu o logikę ciągów program WTT ma na celu kształtowanie artysty wszechstronnego, wrażliwego, empatycznego, o szczególnej inteligencji emocjonalnej, artysty świadomego możliwości psychofizycznych, w jak najszerszym kontekście i umiejętnie kierującego się tak wypracowaną metodologią pracy w przyszłym życiu zawodowym. Moduł teoretyczny zbudowany został w oparciu o strukturę trzech tzw. ciągów: CIĄG 1: <i>Teatr i dramat - Teoria widowiska teatralnego</i> CIĄG 2: <i>Historia tańca - Formy teatru tańca (teoria)</i> CIĄG 3: <i>Filozofia – Estetyka - Filozofia ciała - Wiedza o sztuce - Antropologia sztuk widowiskowych</i> Nadrzędnym celem modułu teoretycznego, który stanowi naturalne dopełnienie i przedłużenie dwóch pozostałych modułów (aktorskiego i tańca) jest nie tylko poszerzenie wiedzy i umiejętności studentów w zakresie przedmiotów humanistycznych, lecz przede wszystkim rozbudzenie w studentach potrzeby poznania w obszarze holistycznie rozumianej humanistyki. OGÓLNE CELE POSZCZEGÓLNYCH PRZEDMIOTÓW MODUŁU TEATR I DRAMAT ▪ poznanie jakości i dynamiki procesów dokonujących się w sztukach widowiskowych (z akcentem położonym na przemiany w europejskim teatrze dramatycznym) od starożytności do współczesności. ▪ rozumienie podstawowych linii rozwojowych w historii i teorii sztuk widowiskowych (teatru i dramatu oraz szeroko rozumianych widowisk kulturowych).
--	---

		▪ znajomość stylów gry aktorskiej i interpretacji wykonawczej (w tym najnowszych trendów z zakresu określonych kierunków sztuki i osiągnięć najwybitniejszych przedstawicieli różnych specjalności – szczególnie z zakresu teatru i dramatu). ▪ umiejętność kreatywnej analizy i interpretacji tekstów teatralnych (w tym performatywnych). ▪ umiejętność krytycznego i twórczego dialogu z tekstami źródłowymi. ▪ umiejętność tworzenia rozbudowanych wypowiedzi ustnych i pisemnych. ▪ poznanie i inspiracja estetycznymi i filozoficznymi poszukiwaniami wybranych, wybitnych indywidualności twórczych. ▪ rozpoznawanie relacji między przemianami w poetykach dramaturgicznych a inscenizacyjnymi strategiami teatralnymi. ▪ dostrzeganie szerokiego kontekstu historycznego i kulturowego sztuki oraz jej związku z innymi dziedzinami współczesnego życia, a także posiadanie umiejętności samodzielnego rozwoju zdobytej wiedzy w sposób odpowiadający swojej specjalności. ▪ umiejętność twórczego przetwarzania zdobywanej wiedzy w procesie tworzenia. ▪ uzyskanie odpowiedniego przygotowania, wiedzy i umiejętności niezbędnych do ustawicznej pracy nad sobą, do rozwijania kunsztu, zgłębiania artyzmu a tym samym pogłębiania rozwoju osobowości artystycznej. TEORIA WIDOWISKA TEATRALNEGO ▪ rozumienie istoty sztuk widowiskowych – widowisk teatralnych oraz widowisk kulturowych. ▪ poszerzenie wiedzy w zakresie sztuk widowiskowych, płynnie i świadomie łącząc wielość perspektyw w jednej ścieżce poznawczej. ▪ poznanie i płynne poruszanie się na polu metodologicznym w obszarze sztuk widowiskowych. ▪ znajomość podstawowych pojęć i koncepcji oraz dziejów i rozwoju badań w zakresie wiedzy o teatrze, widowisku, performansie.
--	--	--

		▪ rozwinięcie umiejętności krytycznej i twórczej analizy oraz interpretacji różnorodnych tekstów teatralnych – dzieł sztuk widowiskowych, wykorzystując przy tym różnorodne tradycje, teorie i szkoły badawcze. ▪ dostrzeganie i rozumienie sprzężenia sztuk widowiskowych i zjawisk społecznych. ▪ rozwijanie i pogłębianie umiejętności kontekstualnego myślenia. ▪ umiejętność twórczego przetwarzania zdobywanej wiedzy w procesie tworzenia. ▪ umiejętność wykorzystania zdobytych wiedzy i umiejętności na polu własnej ścieżki badawczej, inicjowanej w związku z pracą dyplomową. ▪ uzyskanie odpowiedniego przygotowania, wiedzy i umiejętności niezbędnych do ustawicznej pracy nad sobą, do rozwijania kunsztu, zgłębiania artyzmu a tym samym pogłębiania rozwoju osobowości artystycznej. HISTORIA TAŃCA ▪ zdobycie wiedzy na temat źródeł tańca jako praktyki kulturowej oraz historycznych procesów odpowiadających za ewolucję jego form, ▪ rozumienie podstawowych linii rozwojowych historii tańca, funkcji tańca i sposobów periodyzacji historii tańca, ▪ rozumienie powiązań między historią tańca, a szerszymi zjawiskami kulturowymi (kinestetyczne wzorce kultury) i społecznymi (społeczne funkcje tańca), w szczególności ze zjawiskami ruchowymi w innych obszarach życia człowieka, np. sport, sztuki walki, taniec rozrywkowy. ▪ rozumienie powiązań między historią tańca a historią teatru i sztuk widowiskowych, ▪ umiejętność wskazania istotnych historycznie form, stylów i metod pracy tanecznej, przełomowych dzieł sztuki tanecznej oraz najważniejszych reprezentantów tych zjawisk (ze szczególnym uwzględnieniem europejskiego kręgu kulturowego), ▪ umiejętność analizy zjawisk historycznych w perspektywie porównawczej (w ujęciu
--	--	---

		synchronicznym i diachronicznym), ▪ umiejętność kreatywnego odniesienia się do historycznych zjawisk – poszukiwanie własnych inspiracji, umiejętność uzasadniania korespondencji między własnymi poszukiwaniami a tradycją tańca, a także pogłębianie świadomości własnego warsztatu twórczego w oparciu o doświadczenia historyczne (rozumienie ciągłości tradycji tanecznej), ▪ umiejętność analizy historycznych źródeł pisanych na temat tańca, ikonografii, notacji ruchu oraz materiałów audiowizualnych, a także twórcze i indywidualne odniesienie się do nich, ▪ umiejętność tworzenia wypowiedzi ustnych i pisemnych o różnej długości (krótkie i rozbudowane formy). FORMY TEATRU TAŃCA (TEORIA) ▪ rozumienie specyfiki teatru tańca, jego historycznych, kulturowych i społecznych kontekstów rozwoju, ▪ nabycie umiejętności rozpoznawania i analizy różnych form teatru tańca – ich konstrukcji, stosowanych przez twórców środków wyrazu i charakterystycznych strategii choreograficznych, ▪ poznanie różnych stylów gry aktorskiej i form ruchowej interpretacji w obrębie współczesnych form teatru tańca i ruchu na podstawie konkretnych przykładów, ▪ przyswojenie narzędzi interpretacyjnych służących łączeniu teoretycznej refleksji z praktyką wykonawczą, pogłębianie świadomości twórczej, formułowanie krytycznej oceny działań twórczych innych artystów, jak i własnych poglądów twórczych, ▪ wykorzystanie zdobytej wiedzy do wypracowywania własnych sposobów wyrażania się poprzez formy teatru tańca w sposób odpowiadający własnej specjalności, ▪ kształtowanie kompetencji związanych z samodzielnym formułowaniem własnych poglądów w mowie i piśmie, ▪ rozwijanie umiejętności dyskusowania na temat specjalistycznych zagadnień.
--	--	---

FILOZOFIA

- rozumienie istoty filozofii i potrzeby filozofowania w kontekście kulturowym i osobistym.
- rozwijanie umiejętności krytycznego, wieloaspektowego i twórczego myślenia.
- znajomość podstawowych koncepcji i pojęć filozoficznych.
- umiejętność kwestionowania i kontrargumentowania określonych propozycji filozoficznych i światopoglądowych.
- umiejętność przeprowadzenia rzetelnej merytorycznej dyskusji.

ESTETYKA

- umiejętność krytycznego i twórczego myślenia o tańcu jako zjawisku estetycznym.
- znajomość różnorodności kryteriów estetycznych umożliwiających ocenę tańca jako takiego oraz własnej pracy artystycznej.
- umiejętność posługiwania się kategoriami estetycznymi.
- zrozumienie charakteru i zakresu ludzkiej różnorodności i jednolitości, widziane z różnych perspektyw (np. społecznej, kulturowej, ekologicznej, subkulturowej etc.).
- świadomość istoty i roli indywidualnego stylu.
- umiejętność zastosowania odpowiednich narzędzi do prowadzenia dyskusji w oparciu o interpretację, argumenty merytoryczne i waluatywne.

FILOZOFIA CIAŁA

- pogłębienie refleksji filozoficznej nad ciałem oraz fenomenem tańca.
- miejsce kategorii 'ciała' i 'cielesności' w refleksji filozoficznej, klasycznej i najnowszej.
- znajomość podstawowych elementów kategorizujących ciało (ciało tańczące, ciało sceniczne) w kontekście przestrzeni, czasu, siły/energii, ekspresji, dźwięku, ciszy.
- rozumienie ciała jako narzędzia ekspresji artystycznej.

		▪ umiejętność stosowania krytycznego myślenia o ciele – w tym ciele aktora / tancerza. ▪ powiązanie technik tańca współczesnego z wiedzą filozoficzną i estetyczną a także socjologiczną i innymi dziedzinami humanistyki. ▪ umiejętność analizy i interpretacji dzieł scenicznych w kontekście zawartych w nich wątków filozoficznych. ▪ znajomość najważniejszych tekstów źródłowych i umiejętność ich odczytywania. WIEDZA O SZTUCE ▪ przyswojenie wiedzy w zakresie historii, filozofii oraz teorii Foto-grafiki na tle wybranych nurtów historii sztuki. ▪ poznanie i praktykowanie Teorii widzenia. ▪ rozumienie i krytyczny namysł nad podstawowymi liniami rozwojowymi w historii i teorii sztuki, ze szczególnym ukierunkowaniem na historię, teorię i praktykę sztuki fotografii. ▪ orientacja we współczesnej literaturze przedmiotu. ▪ dostrzeganie i rozumienie wzajemnych relacji pomiędzy teoretycznymi i praktycznymi aspektami studiów – umiejętność wykorzystywania zdobytej wiedzy w dalszym rozwoju artystycznym. ▪ umiejętność kreatywnej i zarazem krytycznej analizy i interpretacji zjawisk sztuki współczesnej, z akcentem położonym na sztukę fotografii – fotografii. ▪ zdobycie praktycznych umiejętności w zakresie fotografii analogowej (obsługa analogowego aparatu fotograficznego, praca na materiałach światłoczułych 35 mm, nabycie umiejętności „malowania światłem”, nabycie umiejętności wywoływania monochromatycznych negatywów 35 mm). ▪ twórcze wykorzystanie zdobytych umiejętności podczas samodzielnej realizacji autorskiego projektu związanego z tematyką zajęć. ▪ umiejętność tworzenia rozbudowanych prezentacji werbalnych (ustnych i pisemnych) oraz
--	--	--

		wizualnych na tematy związane z pracownią, a tym samym ze specjalnością zawodową. ▪ umiejętność krytycznej oceny własnych działań twórczych oraz zdolność poddania takiej ocenie innych przedsięwzięć z zakresu kultury, sztuki i innych dziedzin działalności artystycznej w obrębie sztuk widowiskowych, w tym także sztuk wizualnych. ▪ uzyskanie odpowiedniego przygotowania, wiedzy i umiejętności niezbędnych do ustawicznej pracy nad sobą, do rozwijania kunsztu, zgłębiania artyzmu a tym samym pogłębiania rozwoju osobowości artystycznej. ANTROPOLOGIA SZTUK WIDOWISKOWYCH ▪ poznanie i rozumienie podstawowych linii rozwojowych na polu antropologii kulturowej, ze szczególnym ukierunkowaniem na antropologię sztuk widowiskowych. ▪ uzyskanie biegłości i orientacji w fachowej literaturze przedmiotu. ▪ zdobycie i rozwijanie podstawowych narzędzi terminologicznych, metodologicznych, warsztatowych. ▪ nabycie umiejętności kontekstualnego myślenia. ▪ rozwinięcie empatii i uważności na Człowieka, bohatera refleksji antropologicznej. ▪ nabycie umiejętności pracy terenowej w wybranym obszarze kulturowym. ▪ nabycie umiejętności tworzenia nowych – wywiedzionych z empirycznego procesu pracy – ścieżek narracyjnych (na polu sztuk widowiskowych). ▪ uzyskanie odpowiedniego przygotowania, wiedzy i umiejętności niezbędnych do ustawicznej pracy nad sobą, do rozwijania kunsztu, zgłębiania artyzmu a tym samym pogłębiania rozwoju osobowości artystycznej.
--	--	--

7.	GŁÓWNE ZAGADNIENIA PROGRAMOWE MODUŁU	W ramach modułu teoretycznego wyodrębniono TRZY CIĄGI PRZEDMIOTÓW: CIĄG 1 TEATR I DRAMAT – TEORIA WIDOWISKA TEATRALNEGO Celem pierwszego ciągu jest poznanie, rozumienie i próba doświadczenia źródeł teatru, podstawowych linii rozwojowych w historii teatru, a także zapoznanie studentów z jakością i dynamiką przemian dokonujących się w europejskim teatrze dramatycznym – od starożytności do współczesności. To także rozbudzanie kreatywnego myślenia o tekście poprzez analizę treściową i porównawczą. Takie wprowadzenie zapewnia przede wszystkim przedmiot <i>Teatr i dramat</i>. Student nabywa umiejętność lektury dramatu w kontekście tekstów teoretycznych, doskonali umiejętność analizy utworu dramatycznego – analiza i interpretacja wybranych dzieł dramatycznych dla poszczególnych kierunków dramatyczno-teatralnych. Wprowadzenie studentów w problematykę ewolucji funkcji przypisywanych sztuce scenicznej, w zagadnienia przemian przestrzeni teatralnej, w świat podstawowych dokonań dramatyczno-teatralnych (dramaturgicznych, reżyserskich, aktorskich, scenograficznych). Ciąg obejmuje również pracę z tekstami źródłowymi: manifestami, zapisami i opisami przedstawień. Ponadto w jego przebiegu na przestrzeni dwóch lat wpisane jest uczestnictwo w wykładach, konferencjach, wystawach oraz przedstawieniach teatralnych. Akcent położony jest tu na „żywe doświadczenie” teatru, w tym jego historii. W ścieżce zwraca się uwagę na estetyczne i filozoficzne poszukiwania wybitnych indywidualności twórczych, poszerzenie wiedzy w zakresie kontekstu historycznego i kulturowego sztuki oraz jej związków z innymi dziedzinami współczesnego życia. Przedłużeniem tego procesu jest nabywanie umiejętności wykorzystania wiedzy teoretycznej w akcie twórczym – poszukiwanie inspiracji do stworzenia indywidualnej wypowiedzi artystycznej. Natomiast przedmiot <i>Teoria widowiska teatralnego</i> stanowi naturalną kontynuację i rozwinięcie powyższych zagadnień, poszerzając namysł oraz twórczą interpretację na szerokim polu sztuk widowiskowych. Jest przedmiotem specjalistycznym,
----	---	--

realizowanym na końcowym etapie kształcenia. Umożliwia dojrzałe i wielostronne umówienie problematyki związanej ze sztukami widowiskowymi – widowiskami teatralnymi oraz widowiskami kulturowymi.

CIĄG 2

HISTORIA TAŃCA – FORMY TEATRU TAŃCA (TEORIA)

Celem ścieżki jest poznanie i zrozumienie źródeł teatru tańca i zjawisk historycznych, które doprowadziły do pojawienia się współczesnych form tańca i ruchu. Student zapoznaje się z różnorodnymi materiałami poświęconymi historii teatru tańca, nie tylko literaturą pisaną, ale także ikonografią, materiałami audiowizualnymi, notacjami ruchu, itp. Potrafi świadomie odnieść się do wiedzy, tworząc własne ścieżki zainteresowań badawczych. Podstawowym kursem jest *Historia teatru tańca*, w ramach której student systematyzuje swoją wiedzę historyczną i problemową, realizując również zadania projektowe (indywidualne i zespołowe) by w sposób twórczy wykorzystać wiadomości do wspierania procesu twórczego, inspirowania się wybitnymi postaciami tańca. W ramach przedmiotu *Formy teatru tańca (teoria)* student otrzymuje metodologiczne wsparcie do analizowania różnych form współczesnego tańca i ruchu, orientujących się wobec głównej kategorii jaką jest „teatr tańca”, ale również wobec zjawisk pogranicznych. Ważnym elementem zajęć jest wspólna dyskusja i kształcenie umiejętności wypowiedzi i budowania argumentacji. Przedmiot bezpośrednio koresponduje z *Formami teatru tańca (praktyka)* i opiera się na bezpośredniej współpracy pedagogów obu przedmiotów.

CIĄG 3

FILOZOFIA – ESTETYKA – FILOZOFIA CIAŁA – WIEDZA O SZTUCE – ANTROPOLOGIA SZTUK WIDOWISKOWYCH

	Celem ścieżki jest postawienie antropologii w centrum teoretycznego namysłu nad człowiekiem, będącej jego całościową, wielowymiarową wizją. Drugi cel to ogólny humanistyczny rozwój studenta i poszerzenie perspektywy studiów w zakresie teatru i tańca o wiedzę z zakresu <i>Filozofii</i> i <i>Estetyki</i>. Przedmiot <i>Filozofia</i> ukazuje różnorakie sposoby uprawiania refleksji filozoficznej. Stanowiąc prezentację zagadnień filozoficznych, przede wszystkim w ujęciu problemowym, umożliwia zapoznanie studentów z rozwojem problematyki oraz architektoniki filozofii. W ramach przedmiotu zaprojektowana jest prezentacja stanowisk w sporach ontologicznych, epistemologicznych, etycznych, jak również logiczno-metodologicznych oraz objaśnienie podstawowych pojęć filozoficznych. Dodatkowo wskazuje się na specyfikę, szczególne miejsce oraz znaczenie myślenia filozoficznego w dziejach kultury, w tym - sztuki. Z kolei <i>Estetyka</i> prezentuje główne stanowiska i problemy estetyki współczesnej będącej jedną z subdyscyplin filozoficznych i rozumianej głównie jako filozofia sztuki współczesnej. Podstawowe kategorie estetyczne (tj. piękno, wzniosłość, sztuka, forma, medium, estetyzacja, etc.) omówione zostaną w szerszym kontekście z społeczno-kulturowym oraz skontekstualizowane przez sztukę współczesną. Moduł <i>Filozofia ciała</i> wykorzystuje nabytą przez studenta podstawową wiedzę z zakresu estetyki i filozofii w celu teoretycznej kontekstualizacji ciała – w tym ciała tańczącego. Przedmiot zapoznaje studenta z najważniejszymi tekstami i teoriami filozoficznymi, dedykowanymi ciału. Teksty źródłowe dobrane są pod kątem możliwości filozoficznego dopowiedzenia fenomenu tańca oraz pogłębienia świadomości własnej cielesności. <i>Wiedza o sztuce</i> ma charakter pracowni teoretyczno-praktycznej, w ramach której studenci przyglądają się z bliska narzędziom wykorzystywanym w procesie kreacji teatru tańca, zarówno w aspekcie technologicznym, jak i artystycznym, odpowiednio w odniesieniu do wybranych obszarów historii i teorii sztuki (ze szczególnym uwzględnieniem fotografii, w tym analogowej, na tle ważniejszych nurtów i zjawisk historii sztuki). Student nie tylko poznaje inne dziedziny sztuki od strony aktu twórczego, ale również tworzy własne projekty, lecz również rozwijają umiejętności mówienia i pisanie o korespondencjach sztuki. Dla części studentów jest to również okazja do poznania specyfiki zawodów wspierających działalność teatralną (np. fotografii teatralnej, czy reżyserii światła). W ramach
--	---

		przedmiotu <i>Antropologia sztuk widowiskowych</i> realizowana jest problematyka zawierająca następujące zagadnienia: wyobrażenia antropologiczne; kategorie antropologii kulturowej i społecznej; wprowadzenie do antropologii widowiska kulturowego oraz antropologii teatru i tańca; rola badań antropologicznych w kulturze; proces rozwoju kultury; tożsamość kulturowa, przenikanie, zderzenie kultur, dialog międzykulturowy. Antropologia widowisk traktowana jest tu przede wszystkim jako dziedzina dotycząca pamięci społecznej, zmagazynowanej w strukturach dramatycznych oraz ujmująca dynamiczne regularności wyuczonego i odtwarzanego zachowania. Celem spotkań w ramach pracowni antropologicznej jest zdobycie przez studentów podstawowych narzędzi: terminologicznych, metodologicznych, warsztatowych. Koncentracja na cielesnej naturze sztuk widowiskowych – ze szczególnym uwzględnieniem widowisk kulturowych (<i>cultural performance</i>). Wiedza – teoretyczna i ucieleśniona (<i>embodied knowledge</i>) stanowi punkt wyjścia do poznania i rozumienia człowieka w kulturze. Na zajęciach silny nacisk kładziony jest na poznanie poprzez doświadczenie. Połączenie zdobytej wiedzy i przemyśleń z jednostkowym, indywidualnym doświadczeniem terenowym oraz przeżyciem, celem stworzenia konkretnej ekspresji – narracji antropologicznej. Wiedza z zakresu etnografii, etnologii i antropologii kulturowej osadzona zostaje w perspektywie antropologii sztuk widowiskowych/antropologii widowisk, ze szczególnym ukierunkowaniem na antropologię doświadczenia.
8.	PODSTAWOWE KRYTERIA OCENY	OGÓLNE KRYTERIA OCENY ▪ obecność na zajęciach [limit dopuszczalnych nieobecności ustala indywidualnie pedagog]. ▪ aktywne uczestnictwo w zajęciach. ▪ umiejętność twórczego i krytycznego namysłu nad podejmowanymi zagadnieniami. ▪ umiejętność koncentracji. ▪ umiejętność synergicznego wykorzystywania zdobytych wiedzy i umiejętności. Szczegółowe warunki oraz przebieg zaliczenia i egzaminu poszczególnych przedmiotów w ramach modułu ustala każdorazowo pedagog prowadzący przedmiot.

9.	N/ETYKIETA LEKCYJNA	▪ punktualność. ▪ zakaz korzystania z telefonów komórkowych podczas zajęć (ew. dopuszczalne korzystanie z notatek zarchiwizowanych w telefonie). ▪ uważność i koncentracja. ETYKIETA ZAJĘĆ ONLINE ▪ obecność → podczas e-zajęć obowiązują takie same zasady jak podczas zajęć stacjonarnych. ▪ w zajęciach mogą brać udział osoby trzecie tylko za zgodą prowadzącego/prowadzącej. ▪ zabronione jest robienie zdjęć, rejestrowanie przebiegu zajęć, przekazywanie linka do zajęć innym osobom. ▪ nie prowadzimy prywatnych rozmów (także telefonicznych) podczas zajęć. ▪ przygotowanie wygodnego i cichego miejsca do nauki. ▪ zadbanie o wizerunek udostępnianej przestrzeni w czasie zajęć. ▪ przeprowadzenie z innymi uczestnikami próby technicznej połączenia przed zajęciami. ▪ nie odkładajmy połączenia na ostatnią chwilę – bądźmy gotowi 5-10 minut przed rozpoczęciem zajęć. ▪ w trakcie zajęć włączmy kamerę i wyciszmy mikrofon, uruchommy go dopiero wtedy kiedy chcemy zabrać głos. ▪ w przypadku trudności z płynnością transmisji możemy kontynuować pracę bez kamery – poinformujemy jednak o tym wcześniej prowadzącego i pozostałych uczestników. Ewentualne dodatkowe zasady związane z etykietą lekcyjną ustala indywidualnie pedagog prowadzący dany przedmiot modułu.
10.	LITERATURA PODSTAWOWA	<u>LITERATURA PODSTAWOWA POSZCZEGÓLNYCH PRZEDMIOTÓW W RAMACH MODUŁU:</u> TEATR I DRAMAT LITERATURA/ TEATR/ OPRACOWANIA: Aslan O., <i>Aktor XX wieku</i>, Warszawa 1978. Braun K., <i>Druga reforma teatru?</i>, Warszawa 1979.

	Braun K., <i>Przestrzeń teatralna</i>, Warszawa 1982. Fischer – Lichte E., <i>Estetyka performatywności</i>, przeł. M. Borowski, M. Sugiera, Kraków 2008. Kocur M. <i>Teatr antycznej Grecji</i>, Wrocław 2001. Kolankiewicz L., <i>Teatr zarażony etnologią</i> [w:] <i>Problemy teorii dramatu i teatru</i> pod red. J. Deglera, Tom 2, Wrocław 2003. Kolankiewicz L., <i>Święty Artaud</i>, Warszawa 1988. Kornaś T., <i>Schola Teatru Węgajty. Dramat Liturgiczny</i>, Kraków 2012. Lehmann H.T., <i>Teatr postdramatyczny</i>, Kraków 2004. Morawiec E. , <i>Jerzy Grzegorzewski - mistrz światła i wizji</i>, „Arcana”: Kraków 2006. Niziołek G., <i>Ciało i słowo. Szkice o teatrze Tadeusza Różewicza</i>, Wydawnictwo Literackie 2004. Osiński Z., <i>Grotowski i jego Laboratorium</i>, Warszawa 1980. <i>O dramacie. Od Hugo do Witkiewicza. Poetyki. Manifesty. Komentarze</i>, pod red. E. Udalskiej, Warszawa 1993. Pavis P, <i>Słownik terminów teatralnych</i>, Wrocław 1998. Pleśniarowicz K., <i>Kantor – artysta końca wieku</i>, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 1997. Pleśniarowicz K., <i>Teatr śmierci Tadeusza Kantora</i>, Verba, Chotomów 1990. Prussak M., <i>Wyspiański w labiryncie teatru</i>, Warszawa 2005. Semil M., Wysińska E., <i>Słownik współczesnego teatru</i>, Warszawa 1980. Strzelecki Z., <i>Kierunki scenografii współczesnej</i>, Warszawa 1970. Styan J.L., <i>Współczesny dramat w teorii scenicznej i praktyce</i>, Przeł. M. Sugiera, Wrocław 1995. Taranienko Z., <i>Gardzienice. Praktyki teatralne Włodzimierza Staniewskiego</i>, Wydawnictwo Test, Lublin 1997. <i>Teatr dell arte</i>, wybór tekstów A. Chałupnik [et al.], Warszawa 2016. Tomczyk – Watrak Z., <i>Józef Szajna i jego teatr</i>, Warszawa 1991.
--	---

LITERATURA/ TEATR/ TEKSTY ŹRÓDŁOWE:

Appia A., *Dzieła sztuki żywej i inne prace*, Warszawa 1974.

Artaud A., *Teatr i jego sobowtór*, przeł. J. Błoński, Warszawa 1966.

Arystoteles, *Poetyka*, przekł. H. Podbielski, Wrocław 2006.

Craig E.G., *O sztuce teatru*, Warszawa 1985.

Diderot D., *Pisma estetycznoteatralne*, oprac. M. Dębowski, Gdańsk 2008.

J. Grotowski. *Teksty zebrane*, zespół red. A. Adamiecka-Sitek [et al.], Warszawa 2012.

Kantor T., *Teatr śmierci: teksty z lat 1975 – 1984*, Wrocław 2004.

T. Kantor, *Lekcje mediolańskie*, Cricoteca 1991.

T. Kantor, *Matamorfozy. Teksty o latach 1938 -1974*, Cricoteca 2000 (wybór).

Meyerhold W., *Przed rewolucją (1905-1917)*, przeł. A. Drawicz, J. Koenig, Warszawa 1988.

Nietzsche F., *Narodziny tragedii albo Grecy i pesymizm*, przeł. B. Baran, Warszawa 2009.

A.F. Riccoboni, *Sztuka teatru*, przekł. M. Dębowski, Gdańsk 2005.

Stanisławski K., *Praca aktora nad sobą* [w:] *Pisma T.2., cz.1.:Praca aktora nad sobą w twórczym procesie przeżywania*, Kraków 2010.

Stanisławski K., *Praca aktora nad rolą*, Kraków 2011.

T. Terzopoulos, *Powrót Dionizosa*, przekł. M. Kaziński, Wrocław 2018.

LITERATURA/ DRAMAT/OPRACOWANIA:

Fuchs E., *Śmierć postaci scenicznej*, „Dialog” 1989, nr.11-12.

Kott J., *Zjanie bogów. Szkice o tragedii greckiej*, Kraków 1986.

Kott J., *Szkice o Szekspirze*, Warszawa 1961.

Krajewska A., *Dramat i teatr absurdu w Polsce*, Poznań 1996.

Krajewska A., *Dramat współczesny: teoria i interpretacja*, Poznań 2005.

Sarazac J.P., *Słownik dramatu nowoczesnego i najnowszego*, przeł. M. Borowski, M. Sugiera, Kraków 2007.

Ubersfeld A., *Czytanie dramatu*, przeł. J. Żurowska, Warszawa 2002.

TEKSTY DRAMATYCZNE:

- Ajschylos, *Oresteja* [w:] *Antologia tragedii greckiej*, przeł. S. Srebrny, Kraków 1975.
- Beckett S., *Dzieła dramatyczne*, przekł. A. Libera, Warszawa 1988 (tu: *Czekając na Godota*, *Końcówka*, *Ostatnia taśma Kruppa*).
- Calderon de la Barca P., *Życie jest snem*, imit. J.M. Rymkiewicz, Warszawa 1971.
- Czechow A., *Mewa* [w:] *Wybór dramatów*, Wrocław 1979.
- Eurypides, *Medea* [w:] *Antologia tragedii greckiej*, przeł. J. Łanowski, Kraków 1975.
- Eurypides, *Bachantki* [w:] *Tragedie*, przeł. J. Łanowski, Warszawa 1980.
- Genet J., *Balkon*, *Pokojówki* [w:] Teatr, PIW 1970.
- Gombrowicz W., *Iwona*, *księżniczka Burgunda*; *Ślub*, Kraków 2005.
- Ionesco E., *Łysa śpiewaczka*; *Lekcja*; *Krzesała*, przeł. J. Błoński, J. Kosiński, J. Lisowski, Izabelin 2004.
- Mikołaj z Wilkowicka, *Historyja o chwalebnyim Zmartwychwstaniu Pańskim*, Wrocław 1971.
- Różewicz T., *Stara kobieta wysiaduje*, *Kartoteka rozrzucona* [w:] *Dramat. Utwory zebrane I,II,III*, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 2005.
- Sofokles, *Król Edyp* [w:] *Antologia tragedii greckiej*, przeł. K. Morawski, Kraków 1975.
- Witkiewicz S.I., *Dramaty 3*, oprac. J. Degler, Warszawa 2004.
- Wyspiański S., *Hamlet*, oprac. M. Prussak, Wrocław 2007.
- Wyspiański S., *Wyzwolenie* [w:] *Dramaty*, Kraków 1955.
- Wyspiański S., *Akropolis*, oprac. E. Miodońska-Brookes, Kraków 1985.
- Wyspiański S., *Powrót Odysa*, Wrocław-Kraków 1984.

TEORIA WIDOWISKA TEATRALNEGO

- Antropologia widowisk. Zagadnienia i wybór tekstów*, oprac. A. Chałupnik [et al.], Warszawa 2005.
- Ch. Balme, *Wprowadzenie do nauki o teatrze*, przekł. W. Dudzik i M. Leyko, Warszawa 2002.
- E. Barba, N. Savarese, *Sekretna sztuka aktora. Słownik antropologii teatru*, tłum. J. Fret [et al.], Wrocław

2005.

M. Carlson, *Performans*, tłum. E. Kubikowska, Warszawa 2007.

H. T. Lehmann, *Teatr postdramatyczny*, przekł. D. Sajewska, M. Sugiera, Kraków 2004.

E. Fischer-Lichte, *Estetyka performatywności*, przekł. M. Borowski, M. Sugiera, Kraków 2008.

A. Peterson Royce, *Antropologia sztuk widowiskowych*, przekł. N. Moszkowicz, Warszawa 2010.

J. M. Pradier, *Ciało widowiskowe: etnoscenologia sztuk widowiskowych*, przeł. K. Bierwiazzonek, Warszawa 2012.

Problemy teorii dramatu i teatru, wybór i oprac. J. Degler, Wrocław 1988.

E. Rozik, *Korzenie teatru*, przeł. M. Lachman, Warszawa 2011.

R. Schechner, *Performatyka. Wstęp*, tłum. T. Kubikowski, Wrocław 2006.

HISTORIA TAŃCA

E. Barba, N. Savarese, *Sekretna sztuka aktora. Słownik antropologii teatru*, tłum. J. Fret [et al.], Wrocław 2005.

D. Bablet, *Rewolucje sceniczne XX wieku*, tłum. Z. Strzelecki, K. Mazur, Warszawa 1980.

S. Banes, *Terpsychora w tenisówkach. Taniec post-modern*, Warszawa 2014.

S. J. Cohen, *International encyclopedia of dance*, Oxford univ. press, 2004.

S. Drajewski, *Conrad Drzewiecki. Reformator polskiego baletu*, Poznań 2014.

A. Dziurosz, *Fenomen Piny Bausch*, Warszawa 2005.

I. Duncan, *Moje życie*, przekł. K. Bunsch, Kraków 1969.

E. Fischer-Lichte, *Estetyka performatywności*, przekł. M. Borowski, M. Sugiera, Kraków 2008.

W. Klimczyk, *Wirus mobilizacji: taniec a kształtowanie się nowoczesności (1455-1795)*, , Kraków 2015.

W. Klimczyk, *Wizjonerzy ciała: panorama współczesnego teatru tańca*, Kraków 2010.

M. Kocur, *Źródła teatru*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 2013.

A. Królica, *Sztuka do odkrycia: szkice o polskim tańcu*, Tarnów 2011.

	R. Lange, <i>O istocie tańca i jego przejawach w kulturze: perspektywa antropologiczna</i>, Poznań 2009. H. T. Lehmann, <i>Teatr postdramatyczny</i>, przekł. D. Sajewska, M. Sugiera, Kraków 2004. Lukian z Samosate, <i>Dialog o tańcu</i>, przekł. J. W. Reiss, Warszawa 1951. W. Niżyński, <i>Dziennik</i>, przekł. G. Wiśniewski, Warszawa 2016. A. Peterson-Royce, <i>Antropologia tańca</i>, przekł. J. Łumiński, Warszawa 2014. <i>Polskie artystki awangardy tanecznej: historie i rekonstrukcje</i>, red. J. Szymajda, Warszawa 2017. J. Szymajda, <i>Estetyka tańca współczesnego w Europie po roku 1990</i>, Kraków 2013. <i>Świadomość ruchu. Teksty o tańcu współczesnym</i>, red. J. Majewska, Kraków 2013. I. Turska, <i>Z dziejów tańca współczesnego</i>, Warszawa 1980. I. Turska, <i>Krótki zarys historii tańca i baletu</i>, Kraków 1983. T. Wysocka, <i>Dzieje baletu</i>, Warszawa 1970. FORMY TEATRU TAŃCA (TEORIA) E. Barba, N. Savarese, <i>Sekretna sztuka aktora. Słownik antropologii teatru</i>, tłum. J. Fret [et al.], Wrocław 2005. E. N. Franklin, <i>Świadomość ciała. Wykorzystanie obrazów mentalnych w pedagogice ruchu</i>, przekł. Z. Zembaty, Kined 2007. D. Humphrey, <i>The Art. of Making Dances</i>, US 1992. W. Klimczyk, <i>Wizjonerzy ciała: panorama współczesnego teatru tańca</i>, Kraków 2010. <i>My, Taniec. Antologia polskiej krytyki tańca po 1989 roku</i>, pod red. J. Majewskiej, Centrum Sztuki Mościce, Mościce 2013. J. Newlove, J. Dalby, <i>Laban dla wszystkich</i>, Kined 2011. <i>Pokolenie solo. Choreografowie w rozmowach z Anną Królicą</i>, Kraków 2013. <i>Przyjdźcie, pokażemy Wam, co robimy. O improwizacji tańca</i>, red. S. Nieśpiałowska-Owczarek, K. Słoboda, Łódź 2013.
--	---

R. Shusterman, *Świadomość ciała. Dociekania z zakresu somaestetyki*, przekł. W. Małecki, S. Stankiewicz, red. nauk. K. Wilkoszewska, Kraków 2016.

Świadomość ruchu. Teksty o tańcu współczesnym, red. J. Majewska, Kraków 2013.

FILOZOFIA

T. Nagel, *Co to wszystko znaczy?*, Warszawa 1998.

R. Rorty, *Filozofia a zwierciadło natury*, Warszawa 1994.

A. B. Stępień, *Wstęp do filozofii*, Lublin 2007.

W. Stróżewski, *Istnienie i sens*, Kraków 1994.

E. Martens, *Filozofia. Podstawowe pytania*, Warszawa 2000.

A. Anzenbacher, *Wprowadzenie do etyki*, Warszawa 2008.

ESTETYKA

Z. Bauman, *Miedzy chwilą a pięknem. O sztuce w rozpędzonym świecie*, Łódź 2010.

K. Wilkoszewska, *Wariacje na postmodernizm*, Kraków 2001.

R. Nycz (red.), *Postmodernizm. Antologia przekładów*, Kraków 1996.

A. Zeidler-Janiszewska (red.), *Problemy ponowoczesnej pluralizacji kultury*, Poznań 1998.

M. Popczyk (red.), *Muzeum sztuki. Antologia tekstów*, Kraków 2006.

I. Lorenc, *Minima aesthetica. Szkice o estetyce późnej nowoczesności*, Warszawa 2010.

T. Pękala, *Awangarda i ariergarda. Filozofia sztuki nowoczesnej*, Lublin 2000.

G. Dziamski, *Postmodernizm wobec kryzysu estetyki współczesnej*, Poznań 1996.

FILOZOFIA CIAŁA

K. Wiczorkiewicz, J. Bator (red.), *Ucieleśnienia*, Warszawa 2007.

P. Błajet, *Ciało w kulturze współczesnej*, Olsztyn 2005.

	Z. Bauman, <i>Ciało i przemoc w obliczu ponowoczesności</i>, Warszawa 2009. A. Łuksza, <i>Glamour, kobiecość, widowisko</i>, Warszawa 2016. <i>Historia ciała</i>, t.1 - 3, Gdańsk 2014. T. Ciesielski, <i>Taneczny umysł. Teatr ruchu i tańca w perspektywie neurokognitywistycznej</i>, Łódź 2014 J. Kowalska, <i>Taniec Drzewa Życia. Uniwersalia kulturowe w tańcu</i>, Warszawa 1991. R. Lange, <i>O istocie tańca i jego przejawach w kulturze. Perspektywa antropologiczna</i>, Kraków 1986. J. Szymajda, <i>Estetyka tańca współczesnego w Europie po roku 1990</i>, Kraków 2013. M. Rogowska-Stangret, <i>Ciało – poza Innością i Tożsamością. Trzy figury ciała w filozofii współczesnej</i>, Gdańsk 2018. R. Shusterman, <i>Świadomość ciała. Dociekania z zakresu somaestetyki</i>, przekł. W. Małecki, red. nauk. K. Wilkoszewska, Kraków 2016. WIEDZA O SZTUCE R. Barthes, <i>Światło obrazu. Uwagi o fotografii</i>, przeł. J. Trznadel, Warszawa 2008. J. Bułhak, <i>Estetyka światła. Zasady fotografiki</i>, Wilno 1936. J. Bułhak, <i>Fotografika. Zarys fotografii artystycznej</i>, Warszawa 1930. M. Cała, <i>Śląsk i Galicja</i>, Wstęp A. Mazur, Teksty w rozdziałach M. Lipok-Bierwiazzonek, Kraków 2015. K. Dieter Solf, <i>Fotografia. Podstawy. Technika. Praktyka</i>, przekł. Z. Michalski, A. Wrzesiński, Warszawa 1980. G. Dзіамскі, <i>Postmodernizm wobec kryzysu estetyki współczesnej</i>, Poznań 1996. U. Eco, <i>Dzieło otwarte: forma i nieokreśloność w poetykach współczesnych</i>, przeł. L. Eustachiewicz, Warszawa 2008. S. Edwards, <i>Fotografia. Bardzo krótkie wprowadzenie</i>, przeł. M.K. Zwierzdzyński, Kraków 2014. J. Lewczyński, <i>Archeologia fotografii. Prace z lat 1941-2005</i>, Września 2005. W. Nowicki, <i>Dno oka. Eseje o fotografii</i>, Wołowiec 2010.
--	--

	K. Olechnicki, <i>Antropologia obrazu. Fotografia jako metoda, przedmiot i medium nauk społecznych</i>, Oficyna Naukowa, Warszawa 2003. E. Panofsky, <i>Ikonografia i ikonologia</i> [w:] <i>Studia z historii sztuki</i>, Warszawa 1971 A. Rouille, <i>Fotografia. Między dokumentem a sztuką współczesną</i>, przekł. O. Hedemann, Kraków 2007. R. Shusterman, <i>Myślenie ciała. Eseje z zakresu somaestetyki</i>, Warszawa 2016. S. Sontag, <i>O fotografii</i>, przeł. S. Magala, Kraków 2009. W. Strzemiński, <i>Teoria widzenia</i>, Łódź 2016. H. Wölfflin, <i>Podstawowe pojęcia historii sztuki. Problem rozwoju stylu w sztuce nowożytnej</i>, Wrocław 1962. ANTROPOLOGIA SZTUK WIDOWISKOWYCH Bachtin M., <i>Ludowe formy świąt karnawałowych</i> [w:] <i>Antropologia widowisk. Zagadnienia i wybór tekstów</i>, red. L. Kolankiewicz, Warszawa 2005. Bruner E.M., <i>Etnografia jako narracja</i> [w:] <i>Antropologia doświadczenia</i>, red. V.W. Turner, E.M. Bruner, przekł. E. Klekot, A. Szurek, Kraków 2011. Bruner E.M., <i>Przeżycie i jego ekspresje</i> [w:] <i>Antropologia doświadczenia</i>, red. V.W. Turner, E.M. Bruner, przekł. E. Klekot, A. Szurek, Kraków 2011. Caillois R., <i>Człowiek i sacrum</i>, przekł. A. Tatarkiewicz, E. Burska, Warszawa 2009. Debord G., <i>Spółeczeństwo spektaklu oraz Rozważania o społeczeństwie spektaklu</i>, przeł. M. Kwaterko, Warszawa 2013. Deren M., <i>Bogowie haitańskiego wudu. Taniec nieba i ziemi</i>, przekł. M. Wiśniewska, Z. Zagajewski, Kraków 2000. Duvignaud J., <i>Dar z niczego. O antropologii święta</i>, przekł. Ł. Jurasz-Dudzik, Warszawa 2011. Hastrup K., <i>Droga do antropologii. Między doświadczeniem a teorią</i>, przekł. E. Klekot, Kraków 2008. Huizinga J., <i>Homo ludens. Zabawa jako źródło kultury</i>, przeł. M. Kurecka, W. Wirpsza, Warszawa 1967. Kolankiewicz L., <i>Samba z bogami. Opowieść antropologiczna</i>, Warszawa 2007.
--	--

	Levi-Strauss C., <i>Smutek tropików</i>, przekł. A. Steinsberg, Warszawa 2008. Mauss M., <i>Szkic o darze</i> [w:] <i>Antropologia widowisk. Zagadnienia i wybór tekstów</i>, red. L. Kolankiewicz, Warszawa 2005. <i>Metody badań jakościowych</i>. Tom 1, red. N. K. Denzin, Y.S. Lincoln, red. Nauk. Wyd. pol. K. Podemski, Warszawa 2009. Peterson Royce A., <i>Antropologia sztuk widowiskowych</i>, przekł. N. Moszkowicz, Warszawa 2010. <i>Rytuał, dramat, święto, spektakl. Wstęp do teorii widowiska kulturowego</i>, red. J. J. MacAloon, przekł. K. Przyłuska-Urbanowicz, Warszawa 2009. Schechner R., <i>Performatyka. Wstęp</i>, przekł. T. Kubikowski, Wrocław 2006. Schechner R., <i>Przyszłość rytuału</i>, przekł. T. Kubikowski, Warszawa 2000. Turner V., <i>Dewey, Dilthey i gra społeczna: szkic z zakresu antropologii doświadczenia</i> [w:] <i>Antropologia doświadczenia</i>, red. V.W. Turner, E.M. Bruner, przekł. E. Klekot, A. Szurek, Kraków 2011. Turner V., <i>Od rytuału do teatru. Powaga zabawy</i>, przekł. M.J. Dziekanowie, Warszawa 2005.
11.	ZAMIERZONE EFEKTY UCZENIA SIĘ

* niepotrzebne wykreślono. Właściwe oznaczono kolorem.

Symbol efektów dla kierunku	po ukończeniu studiów na kierunku AKTORSTWO	Odniesienie do: uniwersalnych charakterystyk poziomów w PRK	Odniesienie do charakterystyk drugiego stopnia uczenia się PRK
WIEDZA: absolwent/absolwentka - zna i rozumie w zakresie wiedzy o realizacji prac artystycznych			
KA_W01	poprzez indywidualną pracę i poszukiwania osiąga gruntowną znajomość repertuaru związanego z	P7U_W	P7S_WG

	kierunkiem i specjalnością w perspektywie porównawczej		P7S_WK
KA_W02	posiada wiedzę z zakresu środków warsztatowych w stopniu niezbędnym do realizacji własnych projektów artystycznych w obszarze sztuki teatralnej i filmowej oraz pokrewnych gatunków sztuki widowiskowej	P7U_W	P7S_WG
KA_W03	zna style gry aktorskiej i formy ruchowej interpretacji (w tym najnowsze techniki i narzędzia stosowane przez wybitnych twórców)	P7U_W	P7S_WG
W zakresie rozumienia kontekstu dyscyplin artystycznych			
KA_W04	posiada świadomość funkcji społecznej, ideowej i estetycznej kreowanej postaci	P7U_W	P7S_WK P7S_WG
KA_W05	wykazuje głębokie zrozumienie wzajemnych relacji pomiędzy teoretycznymi i praktycznymi aspektami studiów, a także wykorzystuje tę wiedzę dla dalszego artystycznego rozwoju	P7U_W	P7S_WG
KA_W06	zna i rozumie podstawowe linie rozwojowe w historii teatru i filmu oraz wybranych gatunkach sztuk widowiskowych i zna literaturę związaną z tymi zagadnieniami	P7U_W	P7S_WG
KA_W07	dysponuje poszerzoną wiedzą na temat kontekstu historycznego i kulturowego sztuki i jej związków z innymi dziedzinami współczesnego życia, potrafi samodzielnie rozwijać tę wiedzę w sposób odpowiadający swojej specjalności	P7U_W	P7S_WG PS7_WK
KA_W08	ma orientację w zakresie problematyki związanej z technologiami stosowanymi w teatrze i filmie (w ujęciu całościowym) i jest świadomy/świadoma rozwoju technologicznego związanego ze swoją specjalnością	P7U_W	P7S_WG
KA_W09	ma wiedzę w zakresie finansowych, marketingowych i prawnych aspektów zawodu aktora/aktorki gwarantującą samodzielne funkcjonowanie na rynku pracy	P7U_W	P7S_WG, P7S_WK
UMIEJĘTNOŚCI: absolwent/absolwentka – potrafi			
w zakresie ekspresji artystycznej			
KA_U01	posiada rozwiniętą osobowość artystyczną, umożliwiającą tworzenie, realizowanie i wyrażanie własnych koncepcji artystycznych	P7U_U	P7S_UW P7S_UO
w zakresie realizacji prac artystycznych			
KA_U02	wykazuje umiejętność rozumienia specyfiki różnych form dramatycznych oraz istoty konstrukcji scenariusza, samodzielnego oceniania tekstu literackiego i możliwości jego adaptacji dla teatru, filmu i innych pokrewnych gatunków sztuki widowiskowej	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U03	posiada umiejętność praktycznego wykorzystania walorów interpretacji literackiej poszczególnych scen, dialogów, postaci dramatycznych w kształtowaniu roli aktorskiej	P7U_U	P7S_UW P7S_WG
KA_U04	posiada zdolność rozumienia technologii realizacji teatralnych, telewizyjnych i filmowych oraz pokrewnych gatunków sztuk widowiskowych; stosowania zasad i technik adaptacji utworów literackich i ich przekształcania na różne formy artystyczne	P7U_U	P7S_UW
KA_U05	posiada zdolność kreatywnego myślenia o tekście, a także wypracowywania własnych sposobów wyróżniania i interpretowania tworzywa dramatycznego, dokonywania analizy treściowej i porównawczej	P7U_U	P7S_UW P7S_WK
KA_U06	posiada wyspecjalizowane umiejętności w aspekcie rzemieślniczym i twórczym związane z kierunkiem	P7U_U	P7S_UW

	studiów		
KA_U07	jest przygotowany/przygotowana do współdziałania z innymi osobami w ramach prac zespołowych (także o charakterze interdyscyplinarnym) i zdolny/zdolna do podjęcia wiodącej roli w takich zespołach	P7U_U	P7S_UO P7S_UK PS7_KR
w zakresie umiejętności warsztatowych			
KA_U08	posiada umiejętności z zakresu warsztatu w stopniu niezbędnym do realizacji własnych projektów artystycznych	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U09	posiada świadomość emisji głosu poprzez koordynację pracy mięśni oddechowych, narządu głosu i rezonatorów	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U10	posiada umiejętność mówienia wierszem opartą na znajomości wszystkich elementów formalnych konstruujących wiersz (wiersz sylabiczny, numeryczny, sylabotonika i tonika wiersza, wiersz wolny, nieregularny, wiersz współczesny); emocjonalne elementy interpretacji powinny być oparte na znajomości i wykorzystaniu cech konstrukcji słownego zapisu; dyscyplina techniczna wiersza (frazy, średniówki, przerzutnie, itp.)	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U11	posiada umiejętności w zakresie plastyki ruchu oraz świadomość ciała w przestrzeni jako nośnika emocji	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U12	posiada umiejętność samodzielnej analizy tekstu literackiego oraz wytwarzania i zapamiętywania określonych stanów emocjonalnych poprzez logiczne i konsekwentne działanie słowem i ekspresją ciała	P7U_U	P7S_UW P7S_WK P7S_UU
KA_U13	posiada umiejętność wykonania indywidualnej lub zbiorowej formy wokalne	P7U_U	P7S_UW
KA_U14	posiada umiejętność słuchowej interpretacji zjawisk dźwiękowych, zna podstawy ich zapisu, rozróżnia dyktaty melodyjno-rytmiczne, dokonuje analizy przebiegu harmonicznego	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U15	zna techniki warsztatowe, umożliwiające ciągły rozwój poprzez samodzielną pracę; przez dalsze indywidualne studia powinien/powinna rozwijać nabyte umiejętności służące tworzeniu, realizowaniu i wyrażaniu własnych koncepcji artystycznych	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
W zakresie umiejętności werbalnych			
KA_U16	posiada umiejętność świadomego posługiwania się aparatem mowy w każdej przestrzeni przeznaczonej do realizacji dzieła artystycznego, świadomego posługiwania się oddechem w budowaniu frazy, wrażliwość na rozszerzenie przestrzeni dźwiękowej dla wzbogacenia intonacji, elastyczności w posługiwaniu się środkami ekspresji, barwy, tempa, rytmu i dynamiki (harmonijne łączenie mowy z innymi środkami ekspresji aktorskiej)	P7U_U	P7S_UW
KA_U17	posiada umiejętności tworzenia rozbudowanych prezentacji słownych w formie ustnej i pisemnej na tematy związane z ich specjalnością, z wykorzystaniem podstawowych ujęć teoretycznych i różnych źródeł	P7U_U	P7S_UK

KA_U18	potrafi formułować i testować hipotezy związane z prostymi problemami badawczymi w dziedzinie sztuki	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KA_U19	potrafi komunikować się na tematy specjalistyczne ze zróżnicowanymi kręgami odbiorców	P7U_U	P7S_UK
KA_U20	potrafi dyskutować na temat specjalistycznych zagadnień sztuk filmowych i teatralnych oraz prowadzić debatę w zróżnicowanym środowisku z zachowaniem szacunku dla wzajemnych poglądów	P7U_U	P7S_UK P7S_UW P7S_KO
KA_U21	posługuje się językiem obcym na poziomie B2+ Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego oraz specjalistyczną terminologią	P7U_U	P7S_UK P7S_UW P7S_UU
W zakresie publicznych prezentacji			
KA_U22	przyswoił/przyswoiła sobie formy zachowań związane z występami publicznymi podchodząc do nich w sposób wysoce odpowiedzialny, wykazuje umiejętność nawiązania kontaktu z publicznością	P7U_U	P7S_UK P7S_UO
W zakresie umiejętności improwizacyjnych			
KA_U23	posiada umiejętności odejścia od zapisanego tekstu dramatu/scenariusza/partytury działań w drodze improwizacji na rzecz tworzenia własnych form wyrazu	P7U_U	P7S_UW P7S_UU
KOMPETENCJE SPOŁECZNE: absolwent/absolwentka jest gotów/gotowa do			
W zakresie niezależności			
KA_K01	kompetentnego, samodzielnego i świadomego wykorzystania zdobytej wiedzy (także pochodzącej od ekspertów) w obrębie kierunku oraz w ramach innych działań kulturotwórczych, także w warunkach ograniczonego dostępu do potrzebnych informacji	P7U_K	P7S_KR P7S_KO
KA_K02	inicjowania działań artystycznych oraz podejmowania projektów o charakterze interdyscyplinarnym we współpracy z przedstawicielami innych dziedzin sztuki i nauki	P7U_K	P7S_KO P7S_KR
KA_K03	świadomego i odpowiedzialnego przewodniczenia różnorodnym działaniom zespołowym w obrębie sztuk teatralnych i filmowych	P7U_K	P7S_KK P7S_KO P7S_KR
KA_K04	świadomego zaplanowania swojej ścieżki kariery zawodowej w oparciu o zdobyte na studiach umiejętności i wiedzę, z wykorzystaniem wiedzy zdobytej w procesie ustawicznego samokształcenia	P7U_U	PS7_KR PS7_UU
KA_K05	przewodzenia negocjacji i koordynowania organizacji przedsięwzięcia także w roli lidera/liderki	P7U_U	PS7_KR P7S_UO
KA_K06	ciągłego rozwoju poprzez samodzielną pracę oraz inspirowania i organizowania procesu doskonalenia umiejętności warsztatowych innych osób	P7U_U	PS7_KR P7S_UU P7S_KK

			P7S_KO
KA_K07	formułowania krytycznej oceny własnych działań twórczych i artystycznych oraz poddania takiej ocenie przedsięwzięć z zakresu kultury i sztuki	P7U_K	P7S_KK
W zakresie uwarunkowań psychologicznych			
KA_K08	wykorzystywania mechanizmów psychologicznych wspomagających jego/jej działania w obrębie twórczości własnej i bezpiecznego funkcjonowania na współczesnym rynku pracy	P7U_K	P7S_KK P7S_KO
W zakresie komunikacji społecznej			
KA_K09	funkcjonowania w społeczeństwie w zakresie wykonywania własnych działań artystycznych i swobodnego komunikowania się w rzeczywistości zawodowej aktora/aktorki	P7U_K	P7S_KO P7S_KR
KA_K10	prezentowania skomplikowanych i specjalistycznych zadań i treści w przystępnej formie, w sposób zrozumiały dla osób niemających doświadczenia w pracy nad projektami artystycznymi, w tym z zastosowaniem technologii informacyjnych	P7U_K	P7S_KO P7S_KR
KA_K11	podejmowania refleksji na temat społecznych, naukowych i etycznych aspektów związanych z własną pracą i etosem zawodu	P7U_K	P7S_KO P7S_KR

Adriana Świątek

dr Adriana Świątek

Podpis lidera modułu

Podpis dziekana